

Χαρά, λύπης όλεθρος (Γέροντας Αιμιλιανός

[Γέροντες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Ο πόνος, η στενοχώρια, η αγωνία, η ψυχική

τραγωδία είναι αποτέλεσμα της πτώσεως του ανθρώπου, η οποία οφείλεται στον εγωισμό του. Οι αναθυμιάσεις του εγώ γεννούν στην ψυχή την στενοχώρια, ενώ η φυσιολογική της κατάσταση είναι η χαρά, διότι ο Θεός είναι ειρήνη, είναι χαρά, και η ψυχή είναι εμφύσημα του Θεού, δημιουργήθηκε από Αυτόν και οδεύει προς Αυτόν. Επομένως, η στενοχώρια είναι ξένη και αδικαιολόγητη μέσα στην ανθρώπινη ζωή.

Και όμως σήμερα δεν βρίσκεις άνθρωπο χαρούμενο, που σημαίνει πως δεν βρίσκει κανείς άνθρωπο ισορροπημένο, ήρεμο, φυσιολογικό. Η στενοχώρια είναι αρρώστια τρομερή που μαστίζει την οικουμένη, η μεγαλύτερα ίσως βάσανος της ανθρωπότητας, το μεγαλύτερό της δράμα. Δεν είναι απλώς τα προοίμια της κολάσεως αλλά η βίωσις της κολάσεως από της παρούσης ζωής.

Έλλειψις χαράς σημαίνει έλλειψις Θεού, ενώ η χαρά απόδειξις της παρουσίας αυτού. Εάν κανείς είναι κοσμικός άνθρωπος και τέρπεται επί τοις επικήροις, χαίρεται για τις ηδονές, για τα παροδικά και μάταια, αυτός ίσως έχει κάποια ηδονή, κάποια ευχαρίστηση, αλλά στην πραγματικότητα, αν προσέξει κανείς, θα

δαι ότι υπάρχει θλίψις και στενοχώρια στην ζωή του, όπως λέγει η Αγία Γραφή: <θλίψις και στενοχωρία επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου του κατεργαζομένου το κακόν>. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει χαρά εκεί όπου υπάρχει παράβασις της εντολής του Θεού, όπως είναι αδύνατον να υπάρχει στενοχώρια με την εφαρμογή του νόμου του Θεού.

Χαρά, Λύπησ Όλεθροσ. Λύπη είναι ένα ξίφοσ που έρχεται αιφνιδίωσ και χτυπάει το σώμα, ιδιαίτερα όμως την ψυχή του ανθρώπου. Και μάλιστα κάτι που εξέρχεται από την κακία των ανθρώπων, από την αμαρτία, από την δυσωδία, από την αντίθεση των άλλων. Η λέξη λύπη είναι συγγενήσ προς την λέξη λύμη, η οποία σημαίνει πληγή, κάτι που στάζει πύον. Επομένωσ, λύπη είναι η κατάσταση της ψυχής, η οποία στάζει πύον. Κυρίωσ προέρχεται από βέλη τα οποία εξακοντίζονται από την κακία των ανθρώπων ή και από τις κακίες της δικής μας ψυχής. Η λύπη εδώ δεν είναι αυτό που λέμε, είμαι λυπημένος. Όταν λέμε, είμαι λυπημένος, κατά κανόνα εννοούμε, ζω τις αναθυμιάσεισ της δικής μου αμαρτίας, της δικής μου εγωπάθειασ, της δικής μου απομονώσεισ από τον Θεό. Όταν οι πατέρεσ ομιλούν για την λύπη, εννοούν κάτι διαφορετικό.

Η χαρά λοιπόν είναι λύπησ όλεθροσ. Επομένωσ όταν μας χτυπήσουν τα βέλη αμαρτίας, των πονηρών παθών, των εμπαθών λογισμών, τα βέλη των κακών ανθρώπων ή οποιαδήποτε άλλα, όταν φαίνεται η δυσωδία του προτέρου μας βίου, όταν η αποτυχία της ζωής μας έλθει να μας χτυπήσει, τότε η χαρά είναι όλεθροσ της λύπησ. Η χαρά είναι σαν μια ασπίδα που χτυπούν τα βέλη και φεύγουν και δεν παθαίνεισ τίποτε. Όλοι εκείνοι και όλα εκείνα που έρχονται να θλίψουν την δική μας ψυχή καταστρέφονται, απόλλονται.

Η τροφή των εν Χριτώ ασκουμένων είναι η χαρά. Η χαρά τρέφει την ψυχή , το πνεύμα, τον νου, ώστε να μπορούν να ανεβαίνουν και να δίδονται εις τον Θεόν. Καμία άσκησις, καμία εγκράτεια, κανείσ πόθοσ, καμία αγάπη δεν μπορεί να φτάσει εις το τέρμα εάν δεν τρέφεται. Σκεφτείτε κάποιον που θέλει να είναι καλόσ αθλητήσ και δεν τρώει. Απλούστατα θα πέσει εις τον δρόμο. Έτσι ακριβώσ παθαίνει και κάποιοσ πνευματικόσ ασκητήσ αν δεν έχει χαρά.

Πηγή: orthodoxmathiteia.blogspot.gr